

УКРАЇНЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА

ЖГОРОДСЬКА УКРАЇНЬКА БОГОСЛОВСЬКА АКАДЕМІЯ

ІМЕНІ СЯТИХ КИРИЛА І МЕФОДІЯ

АКАДЕМІЧНИЙ ЛІСТОК

Грудень-Січень 2009-2010 № 10

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІЙШОГО МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ УКРАЇНИ ВОЛОДИМИРА, ПРЕДСТОЯТЕЛЯ УКРАЇНЬСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, АРХІПАСТІРІЯМ, ПАСТІРІЯМ, ЧЕРНЕЦТВУ І ВСІМ ВІРНИМ ЧАДАМ УКРАЇНЬСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Христос рождається - славіте!

Христос з небес - зустрійайте!

(Ірмос 1-ої пісні Різдяного канону)

Возлюблені у Господі архіпастирі, високоповажні пастирі, чесне у Христі чернецтво, боголюбні миряни, брати і сестри!

Стрімко плине життя – і ось ми знову стоїмо на порозі прийдешнього року благоді Божої, знову зустрічаємо велике свято Різдя Господа і Спасу нашого Ісуса Христа. Народні піснеспіви, що прославляють народження Богонемовляти, радісною звісткою осявають наше життя, відтісняючи проблеми й буденні турботи на другий план. У цих духовних гімнах з дитячою щирістю і чистотою відображається душа нашого боголюбного народу, його віра, його вікові надії та сподівання, радість зустрічі з Тим, Хто явив світу путь, істину і життя (Ів. 14: 6).

З якими почуттями ми повинні думкою приступити до Віфлеємських ясел? Якими словами можемо висловити наше благоговіння перед Таїнством Боговтілення, споглядаючи “Небо – вертеп, престол Херувимський – Діву, ясла – вмістилище, в якому возлежить невмістимий Христос Бог”?

Таїна втілення Сина Божого ніколи не буде доступна холодному розуму, зухвалому у своїх пошуках, який не знає меж і перешкод. Велике таїнство любові Бога до людини – таємницю Боговтілення – ми осягаємо насамперед своїм серцем, приймаючи в нього новонародженого Богонемовля, оскільки наш розум не може осягнути його і сповнюється смиренням перед Таємницею віри.

Різдяна радість – це не просто данина традиції або одне зі свят у ряду щорічних святкових заходів. Це радість утіхи обтяжених гріхами і пристрастями людей, радість довгоочікуваної зустрічі з Отцем після довгої розлуки, радість усвідомлення того, що ми не забуті й не залишені Богом, що ми не приречені на покинутість і вічне вигнання. Прийшов Той, Хто втамує усі наші печалі, візьме на себе наші немочі, витре кожну сльозу (Одкр. 21: 3–4). Відбулася “велика благочестя тайна: Бог явився у плоті” (1 Тим. 3: 16), зникла стіна, що розділяла нас із Богом, людина дістала можливість стати причасником Божого єства (2 Петр. 1: 4). Син Божий, Начальник світу, Отець майбутнього віку (Іс. 9: 6) повертає нам честь і гідність дітей Божих і спадкоємців Його Царства. Які проникливі та значу-

щі обітниці Господні, звернуті до тих, хто любить Його: “Не залишу вас сиротами; ... Я з вами по всі дні до кінця віку” (Ів. 14: 18; Мт. 28: 20). Воїстину – з нами Бог! Воїстину вселенська радість сповнює наші душі; радіє Небо, радіє земля. Радіють серця християн, подумки споглядаючи народження Господа, який прийняв людське єство, щоб усіх нас відродити, спасти і, за словами апостола Павла, вселитись у наші серця (Еф. 3: 17), щоб нам, смертним і зневіреним, подарувати безсмертя і нескінченну радість. Ми постійно молимося, щоб ця радість увійшла до кожної родини, зіграла кожне серце.

У світі інформації, який і далі стрімко розвивається, в нас все менше і менше залишається часу для живого спілкування. Сучасні технології, покликані полегшити наше життя, роблять людське спілкування поверховим, інформаційний потік розсіює нашу увагу, вселяє суєту в серця, віддаляє від Бога, відчуває одне від одного. Свято Різдя Христового – це добрий привід згадати про тих, хто потребує нашої уваги й підтримки, кого може зігріти наша любов і співчуття. Нехай кожна православна сім'я, піднісши молитви подяки Богу й зібравшись за святковим столом, відчує сьогодні радість спілкування та причетності до події, яка єднає всіх нас воедино.

Рік, що минає, був нелегким. Економічні потрясіння і, як наслідок, зубожіння людей, невпевненість у завтрашньому дні, страх перед хворобами показали неадекватність людського суспільства, нашу слабкість і беззахисність. У всі часи й за будь-яких обставин Церква словом і ділом підтримувала народ Божий, звершуючи свою спасенну місію. Так було і так буде до кінця віку. Голос Церкви попереджає про те, що причина будь-якої кризи – в самій людині. Ми на власному досвіді переконалися, що цивілізація, побудована на принципах нестримного споживання і нечесної наживи, не принесе людству ні стабільності, ні прогресу, ні творчих злетів. Суспільство, в якому був порушений вектор духовного розвитку, в якому відсутня повага до людей старшого покоління і ведеться цілеспрямована боротьба проти авторитету Церкви, духовних основ життя, приречене на деградацію і виродження.

Проте Господь не позбавляє нас духовної радості, що виражається у християнському єдності. Прикладом

цього став візит Святійшого Патріарха Кирила до святинь нашої землі. Відвідання Його Святістю України стало для нашої пастви значущою подією 2009 року. Ще раз була засвідчена наша глибока відданість Церковній єдності, тій єдності, що є запорукою миру і процвітання суспільства.

У новому році, що наступив, перед народом України стоїть відповідальне завдання: ми маємо визначитись із питанням – кому надалі довірити керівництво країною. У зв'язку з цим ще раз підкреслимо, що Церква була і залишається поза політикою, що політичні пріоритети – особиста справа кожного. При цьому ми закликаємо усіх вірних чад Української Православної Церкви посилити молитви і з повною відповідальністю поставитися до свого громадянського обов'язку. Висловлюємо надію, що мир і спокій запанують у нашому суспільстві.

Вклоняючись нині Богонемовляті Христу, молитимось Йому про тишу і благоденство, щоб Він просвітив і благословив миром наш народ, щоб разом із Ангелами

ми заспівали хвалебний піснеспів: «Слава в вишніх Богу, і на землі мир, в людях благовоління!».

Вітаю вас, возлюблені у Господі чада, зі святом Різдва Господа і Бога і Спаса нашого Ісуса Христа і з Новим 2010 роком. Нехай наступний рік буде роком Божого милосердя, роком мирним і сприятливим, щоб ми прожили його в благочесті й чистоті, сходячи від сили в силу на шляху вічного спасіння.

«Иже в вертепе Родивыйся и в яслях возлегий, нашего ради спасения, Христос, истинный Бог наш, помилует и спасет нас, яко Благ и Человеколюбец».

*Різдво Христове
2009/2010 р.*

**† Володимир,
Митрополит Київський і всієї України,
Предстоятель Української Православної Церкви**

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!!!

«Я благовіщу вам радість велику, яка буде всім людям. Бо нині у місті Давидовому народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Лк. 2, 10-11)

Що це за радість, про яку благовістить ангел небесний? Ця радість пов'язана з величною подією людства – Різдва Ісуса Христа, Якого очікували ще патріархи, царі і старозавітні пророки. У цій чудесній події міститься радість не лише юдейського народу, серед якого народився Христос, а й усіх племен і народів світу.

Щороку, святкуючи Різдво Христове, свята Церква нагадує нам про те, що Бог не залишив і тепер не залишає світ та кожну людину зокрема без своєї любові й опіки. Свято Різдва Христового повинно зміцнювати в наших серцях віру: «Так Бог полюбив світ, що віддав і Сина Свого Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Ів. 3: 16).

Нині свята Церква згадує той час, коли Ісус Христос, Син Божий, народившись від Пресвятої Діви Марії, зійшов з неба на землю для того, щоб нас возвести на небо, щоб духовно відродити людство, визволити його від гріха та смерті і дарувати йому вічне життя.

Син Божий народився і дарував людям можливість Богоспілкування та Богоуподібнення. Втілення Сина Божого – це знамення безкінечної любові Божої до людей та безмірного смирення.

Прихід у світ Христа – це свято Божої любові. Адже з любові Бог вирішив стати Людиною: з любові «Бог предвічний народився», «щоб спасти люд Свій весь». І з любові до нас Він переніс великі страждання. Тому віфлеємська стаєнка стала могутнім символом безкінечної Божої любові до людського роду.

Ми зобов'язані наслідувати любов Христову до наших ближніх. «Це є заповідь Моя, щоб ви любили одне одного, як Я полюбив вас» (Ів. 15:12). Без любові до ближнього християнин не може називати себе учнем Христовим. Небо є місцем вічної любові. До

Неба всі ми покликані, бо Христос-Спаситель приготував там місце для нас (Ів. 14:3). Ми дійсно потрапимо до Царства вічної любові, якщо тут, на землі, житимемо в мирі й любові з нашими ближніми.

Різдво Христове знову нагадує нам, що до нас прийшов Син Божий, Спаситель світу. Він відродив у нас гідність людини, створеної на образ і подобу Божу (1М. 1:26). Він приніс нам світло Божої правди, тобто світло святої віри, та обдарував нас новим, християнським життям, яке є запорукою нашого майбутнього вічного життя і щастя в Небі. Тому різдвяної пори ми так радісно вітаємо свого Спасителя зворушливим співом наших прадавніх колядок,

поспішаємо до наших святково прибраних церков, щоб при яслах, біля ніг Богонемовляти, скласти наші покаєння очищені серця, переповнені живою вірою, відновленою надією та вдячною любов'ю.

Бажаючи поділитись душевною радістю зі своїми ближніми, ми із захопленням вітаємо одне одного: «Христос рождається!» А вдячне серце кожного християнина радісно відповідає: «Славимо Його!» Тож славимо нашого Небесного Спасителя, Який є джерелом нашої невимовної радості.

Різдво Христове спонукає нас завжди обирати Бога і все світле, добре й вічне. Нехай Він надихає нас на християнську любов, єдність і мир. Завжди молимося, щоб милосердний Господь зігрівав теплом наші домівки, зміцнював наше здоров'я, вселяв віру і любов у наші душі. Адже воістину: хто має любов, той сам стає джерелом правди і справедливості.

У святковий день Різдва Христового сердечно вітаю всіх Вас, дорогі браття і сестри, з цим великим християнським святом і Новим 2010 роком. Бажаю всім доброго здоров'я, Божого благословення і помочі у Ваших земних трудах.

Славимо Його!!!

Різдво Христове, 2010 рік

Професор, протоієрей Віктор БЕДЬ

НОВИНИ

Професор УБА ігумен Євфросин (Білаш) взяв участь у Міжнародній науковій юридичній конференції

11 грудня у приміщенні економіко-правового факультету Одеського національного університету ім. І.І. Мечникова відбулася Міжнародна наукова конференція «Духовне життя суспільства та злочинність. Сьомі юридичні читання».

Конференція пройшла за основними тематичними напрямками: правові гарантії свободи совісті; духовно-моральний зміст кримінального закону; ду-

ховне життя суспільства і різні види злочинної поведінки; моральність у кримінальному судочинстві та криміналістиці.

Як зазначив у своєму вступному слові голова організації комітету, доктор юридичних наук, професор Євген Стрельцов: «Ситуація зі злочинністю, яка сьогодні існує, показує, що апробовані заходи протидії цьому суспільно небезпечному явищу ніяк не можуть набрати необхідної ваги. Не дивно, що фахівці всього світу постійно шукають нові форми впливу на це негативне явище. Але в першу чергу потрібно знайти відповідь на таке питання: чому, перебуваючи в однакових умовах, одна людина обирає правомірну модель поведінки, а інша - протиправну? Що повинно відбуватися у внутрішньому вимірі людини для вибору конкретної моделі поведінки? Не тільки юристи шукають відповідь на це складне і мабуть основне питання людського життя. А саме тому до участі у конференції запрошені представники філософської та богословської наук, громадськості».

На запрошення проректора Одеського національного університету ім. І.І. Мечникова, зав. кафедри кримінального права, кримінального процесу та криміналістики, заслуженого діяча науки та техніки, професора Стрельцова Є.Л. участь у пленарному засіданні конференції взяв доктор богослов'я, професор Ужгородської Української Богословської Академії імені святих Кирила і Мефодія ігумен Євфросин (Білаш).

У зверненні до учасників та гостей конференції ігумен Євфросин (Білаш) передав вітання від ректора Ужгородської Української Богословської Академії професора протоієрея Віктора Бедь та виголосив доповідь стосовно аналізу особи злочинця як об'єкта кримінологічного дослідження, зазначивши, що «підсистема, яка характеризує моральні та психологічні орієнтації особи злочинця, дозволяє глибше пізнати її особисту сутність, життєві цілі та ідеали».

Доповідь доктора богослов'я, професора ігумена Євфросина (Білаша), виголошена на пленарному засіданні, увійшла до збірника матеріалів конференції. Після підведення підсумків конференції отець Євфросин був

нагороджений Грамотою Одеського національного університету ім. І.І. Мечникова.

В УБА відбулося засідання випускної екзаменаційної комісії із захисту магістерських робіт

17 грудня 2009 року в Ужгородській українській богословській академії імені святих Кирила і Мефодія відбулося засідання випускної екзаменаційної комісії із захисту магістерських робіт студентів заочної форми навчання зі спеціальностей «Богослов'я» і «Теоло-

гія», спеціалізації «Священнослужитель».

На захист було винесено 12 робіт, що пройшли попередній передзахист на відповідних кафедрах, а саме біблістики і теоретичного богослов'я, історії Церкви, практичного богослов'я та церковного музичного мистецтва, кафедри державного і канонічного права.

У ході захисту випускна екзаменаційна комісія, заслухавши доповіді та захист студентів, оцінила 8 робіт на відмінно та чотири - на добре.

Викладачу УБА присвоєно почесне звання «Заслужений артист України»

Указом Президента України від 8 грудня 2009 року №1020/2009 про нагородження працівників культури та мистецтв Закарпатської області, викладачу Ужгородської української богословської академії імені святих Кирила і Мефодія, доктору мистецтвознавства, завідувачу кабінетом церковного музичного мистецтва, заслуженому диригенту академічного Закарпатського народно-

го хору Федору Івановичу Копинцю за вагомий особистий внесок у розвиток культурно-мистецької спадщини України, високу професійну майстерність та активну участь у проведенні Фестивалю мистецтв України присвоєно почесне звання «Заслужений артист України».

Урочисте нагородження відбулося 16 грудня 2009 року в Обласному музичному драматичному театрі. Від імені Президента України Віктора Андрійовича Ющенка нагороду вручив губернатор Закарпатської області Олег Гаваші.

Федора Івановича привітали викладачі та студенти академії з цим високим, заслуженим званням. До вітань та побажань творчих успіхів, здоров'я, довголіття також приєднується редакційний колектив «Срібної Землі».

Прес-служба УБА

СПОВІДЬ НАРКОМАНА

Початок у номері № 9

Я, на жаль, добре пам'ятаю свою "першу справу", коли ми з одним із старших узяти одного "боржника комерса" і вивезли його на квартиру. Він займався постачанням продуктів харчування і був винен нам 6,5 тис.дол. Він все плакав і говорив: "Нема, нема у мене", а нас це вже підкумарювало, і ці сльози його, дуже драгували нас. І тоді старший увіткнув ніж йому прямо в долоню. Справа була на кухні. Вони повели його щось шукати в кімнату, а я залишився на кухні стерегти дружину, щоб вона не "мусорнулась". Я почув крики, удари, сам злякався і повикладав усі столові ножі, вилки, все, чим можна убити, у вікно. Дружина кричала, плакала, довелося її оглушити. Крики припинилися і я зайшов у кімнату. Комерс був без свідомості, а хлопці якраз розігрівали праску.

Згодом виявилось, що в квартирі грошей не було, він дещо зайняв у сусідки під паспорт і ми забрали золото, апаратуру і вивезли меблі з квартири.

Я загруз у наркотиках. Вони мені були потрібні як повітря, як вода, щоб жити. Але свій стан наркомана не втаїш від босів в угрупованні. Вони таких не люблять і прагнуть від них звільнитися. І мене вигнали з "організації", пообіцявши, що, якщо вилікуюся, то приймуть назад.

Я втратив відразу все: гроші, друзів, довіру, батьків і, здається, голову. Все відбулося так швидко, що я навіть і не помітив, як залишився сам. Річ у тому, що якщо ти "працюєш в організації", то ти не сядеш, бо у них все схоплено і за тобою завжди прийдуть, якщо зайвого не вибвтаєш. А коли залишаєшся сам, ти починаєш творити на ломках такі "дива", що потім тільки дивиєшся. На одному з таких я і попався. Перекумарився в одному з відділень міліції, де основними ліками була бита для гри в бейсбол. Після того, як мене відпустили, я не почав вживати наркотики, а почав пити до безпам'ятства, але і від цього я став поступово відходити, оскільки зрозумів, що більше не можу вести таке життя, воно стало страшним для мене. Я відчував, що якщо щось не зміню в своєму житті, я загину. Я вже почав явно відчувати свою погибель.

І за Божим Промислом я дізнаюся від знайомого про Господа, син якого теж наркоман і зараз він знаходиться

в монастирі. Я вже точно знав, що зволікати не можна, для мене немає іншого шляху порятунку, як тільки звернутися за допомогою до Бога. Я зумів потрапити на прийом до отця Анатолія. Він поговорив зі мною і погодився відвезти мене в монастир. Через день ми вже виїхали. Моя радість була невимовною. Ні, це не та радість від брудних справ, або отриманого якогось плотського задоволення, це - чиста дитяча радість.

Коли я приїхав в монастир, я був абсолютно не знайомий з православним способом життя. Мені здавалося, що я на іншій планеті - настільки я був зіпсований. Спочатку мене сильно крутив біс, намагаючись вигнати мене з монастиря, ніяк не бажав, щоб я залишався там. У мене був молитвослов і хоч я не розумів нічого, не міг вимовити жодного слова молитви, я починав молитися своїми словами, як міг, я знав, що Господь Бог все одно мене почує. І я знав точно, що в світ мені повертатися не можна. Тоді я зрозумів, що якщо проявлю терпіння і упокорення, Господь напоумить і допоможе, адже смирення і терпіння найбільші християнські добродійства.

Через декілька місяців я почав повертатися до життя. Навчився працювати, потім почав допомагати прислужувати у Вітварі і на кліросі. Я був щасливий посправжньому, по-дитячому. Вперше я відчув красу і радість життя, її я побачив зовсім іншими очима. Виявляється, є Бог, є Церква, є любов, є люди, яких не треба ні дурити, ні обкрадати, є насолода життям і красою. Я був щасливий і мені не хотілося додому, я боявся повертатися. Я знаю багато хлопців, які до цих пір не хочуть виходити з монастиря, і я думаю, вони там і залишаться.

Так наступило літо. Я почав ходити в ліс і на рибалку. Я не можу ні з чим порівняти ті відчуття, коли вдосвіта ти в'їжджаєш на велосипеді в ліс, піднімається сонце. Чого вартий приголомшуючий спів птахів! Ти кричиш від щастя.

ЖИТТЯ БЕЗ НАРКОТИКІВ і ПОВЕРНЕННЯ ДО ЖИТТЯ.

Я зрозумів, як мало треба людині. І я знайшов своє нове сонце, адже старе було мною ж і вкрадене!»

Сповідь молодій людині з книги ієромонаха Анатолія (Берестова)

ОЛЕКСАНДР С., 19 років

АБОРТ – УБИВСТВО БЕЗЗАХИСНИХ

«Творить зло, неможливо отримати добро»

Ще сто років тому наша тема була зовсім не затребувана. У історії людства нерідко в різних країнах і величезних імперіях владу в свої руки захоплювали порочні і жорстокі люди. Вони скоювали криваві злочини, спустошували цілі області, знищували свої і чужі народи і в той же час посміли цинічно проголосити право на дітовбивство – коли батьки можуть засудити своє ще ненароджене дитя до страти. Першою країною, де дозволили аборт, була Радянська Росія в період революції. Цей закон викликав не жах і огиду в інших народів, а став прикладом для наслідування. Протягом ХХ століття більшість держав ухвалили закони про часткову або повну легалізацію абортів. Таким чином, у свідомості людей ХХ століття і в законодавстві країн, що пишуться своєю цивілізованістю, вбивство ненародженого дитяти перестало бути злочином. І це – яскравий симптом того, що людство переживає глибоку духовну й етичну кризу, яка переходить уже в катастрофу. У країнах СНД щорік здійснюється до дев'яти мільйонів абортів.

З найдавніших часів Церква вважає аборт важким гріхом. Канонічні правила прирівнюють аборт до умисного вбивства (2-ге і 8-ме правила свт. Василя Великого, підтвержені 91-м правилом VI Уселенського Собору).

«Жінка, що чинить аборт, є вбивця і дасть відповідь перед Богом. Бо... зародок в утробі є жива істота, про яку турбується Господь», – писав у II столітті апологет Афінагор. Але найголовніше для християнина, що ця істота наділена безсмертною людською душею і відрізняється від нас тільки несформованим тілом.

Перш ніж убити своє дитя, жінка внутрішньо здійснює ряд гріхів, пов'язаних, як ланки одного ланцюга. Щоб убити дитя, вона раніше повинна убити в собі любов до цього дитяти; по-друге, убити в собі властивий жінці інстинкт материнства (тобто, в цьому відношенні стати гірше тварини); по-третє, протиставляючи життя дитяти своєму власному благополуччю, вона зневажає і топче свій хрест і той дар, яким збагатив її Господь. Убиваючи дитя, вона глушить власну совість і стає одним духом із сатаною, про якого Спаситель сказав: «Він був людиновбивцею від початку» (Ів. 8: 44). Вбивство ненародженого немовляти – це не лише вбивство його тіла, але і вбивство його душі. Душа йде у вічність, не відроджена таїнством Хрещення і не освітлена Духом Святим, але під печаттю і гнітом гріха прародителя.

У зв'язку з тим, що існує проблема абортів, необхідно торкнутися питання контрацепції.

Контрацепція – сукупність дій, що перешкоджають

природному процесу продовження роду.

Людина відрізняється від решти всього творіння. Вона створена за образом і подобою Бога. Вся Біблія, особливо книга Буття, свідчить про те, що Бог – єдиний Творець. Кожне нове людське життя зобов'язане Богові. У народженні кожної людини бере участь Бог. Жодна людина не з'являється на світ випадково. Це завжди – результат рішення Творця. З цього виходить, що чоловіки і жінки не судді, які можуть рішати бути або не бути дитині, а лише співучасники і виконавці волі Божої. Саме Бог має прерогативу вирішувати: бути або не бути новій людині». У основах соціальної концепції Української Православної Церкви сказано, що «навмисна відмова від народження дітей з егоїстичних причин знецінює шлюб і є безперечним гріхом».

Деякі з протизаплідних засобів мають абортивну дію, штучно перериваючи на ранніх стадіях життя ембріона (спіралі, пігулки та ін.). Відносно неабортивних засобів контрацепції – питання делікатне, індивідуальне для кожної подружньої пари. Тут слід брати до уваги вік, здоров'я, конкретні умови життя сім'ї, ступінь духовної зрілості та багато інших чинників і обставин.

Є декілька відповідей на найпоширеніші питання.

Так, кожен студент-медик старших курсів знає, що рентгєнівське опромінення до 20-ти тижнів вагітності або перенесення матір'ю краснухи до 24-го тижня вкрай несприятливо відбивається на формуванні плоду і сприяє появі на світ дитини з природженими дефектами.

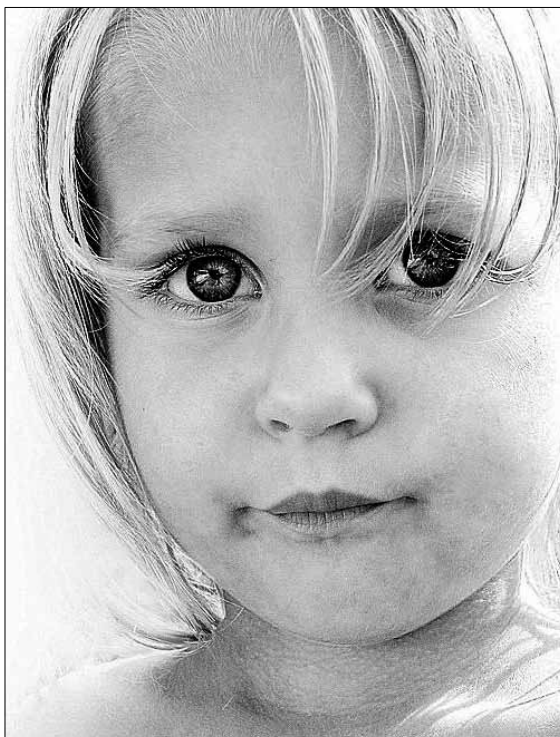
Відповідь: по-перше, навіть найвищий відсоток негативної вірогідності (допустимо, була проведена медико-генетична експертиза) не виключає малий відсоток позитивного результату. Це означає, що за тих же умов і несприятливого пренатального діагнозу може народитися і здорове дитя. В цьому випадку мати помилково погоджується на аборт здорового дитяти. По-друге, народження дитяти з відхиленням може бути покаранням за родові або батьківські гріхи. Терпляче несення хреста є спокутування цих гріхів, а дитя дістане не просто порятунок, а вінець за страждання, перенесені в земному житті.

По-третє, Господь таким чином може захистити душу від ще нездійсненого зла і гріха, який привів би її до вічної загибелі.

Як бути, якщо відхилення внутрішнього розвитку несумісні з життям?

Відповідь: отримавши право на народження і дуже коротке життя, немовля дістає можливість бути хрещеним за особливим коротким чином, і його смерть, по благодаті Божій, стане отриманням безсмертя.

Ігумен ГАВРИЛО (Вардасєв)

НЕТРАДИЦІЙНЕ ЦІЛИТЕЛЬСТВО

1. Причини поширення нетрадиційних методів лікування

Дуже поширеним в останні часи явище так званої нетрадиційної чи народної медицини. Не будемо заперечувати досягнень і реальних можливостей лікування лікарськими рослинами, що було б безглуздо, але слід наголосити на деяких негативних явищах, які маскують під вищезгадані поняття. Це різні знахарі, екстрасенси, цілителі.

Як правило, для лікування різних серйозних хвороб люди все ж таки звертаються до традиційних закладів медицини. Але, чомусь, дуже часто люди хочуть позбутися певної недуги якимись магічними способами. Можна зрозуміти ситуацію людини, у якої якась складна і важковиліковна, або і невиліковна хвороба, її психологічний стан, у якому вона готова йти на все. Звертаючись не до звичайного лікаря, а до екстрасенса, знахаря, що обіцяєвилікувати від будь-яких, у тому числі й тяжких чи невиліковних хвороб, людина хапається за пропонувану допомогу, як потопаючий за соломину, і важко засуджувати за це людину. Але такій людині потрібна особлива пастирська допомога, зважаючи на смертельну небезпеку, через яку можна погубити і душу, а не тільки тіло. Але треба більше наголосити на випадках спекуляцій, коли через психіку людини певними методами штучно створюється хворобливий стан і цілком здоровим людям нав'язується думка про якусь сторонню причину хвороби чи нещастя. Мова йде про так звані „наврочення“ і „порчі“. Хоч і в першому, і в другому випадках пастирська допомога будується на однакових принципах і має багато спільного, та все ж другий випадок має більше відношення до марновірства і більш заразливий.

2. Методи лжецілителів

Розглянемо ситуацію, коли люди звертаються до лжецілителів у випадку надуманих хвороб або складних ситуацій. Якщо звернутися до будь-якого „народного“ цілителя, він обов'язково скаже, що на вас порча, або вам пороблено. Та ще й підкаже, хто її навів (щоб ви потім роками мучились нездоланною ненавистю до цієї людини). Утім, він відразу вас заспокоїть, запропонувавши зняти її, окаянну, методами „народної“ медицини, якими він досконало володіє. Тільки не дивуйтеся, якщо

після подібного лікування ви потрапите в психіатричну лікарню.

Отже, про „порчу“. Поняття „наврочення“ і „порча“ – не церковні, до християнської віри не стосуються, навіпаки – це поняття марновірні.

Марновірство, тобто віра суєтна, що не приносить користі душі людини, – це свого роду духовна хвороба, без усякого перебільшення її можна прирівняти до наркоманії, і утворюється вона там, де зубожіє істинне знання про віру і про духовне життя. Віра без знання дуже швидко перетворюється в марновірство, тобто дуже дивну суміш різних поглядів, де знаходиться місце й ангелам, і бісам, і навіть Господові Богу, але відсутні поняття покаяння, боротьби з гріхом, зміни способу життя. Бог

довготерпеливий, милосливий, але і справедливий, як Отець Небесний. Наші молитви до Бога що з'єднуються з молитвами священнодійства – це добровільні словесні звертання і вільне служіння дітей Божих, а не магічні слова і дії, якими марновірні люди думають підкорити собі якусь таємничу силу, а в результаті самі втрачають духовну волю і впадають у залежність від темних і злих сил. Марновірно мисляча людина вірить, що її особисте благополуччя залежить від того, наскільки успішно вона зуміє

оборонитися від злих сил. При цьому поняття любові Божої, волі Божої, Промислу Божого від неї зовсім далекі. Не знає така людина і не хоче знати, що скорботи і страждання, попущені Богом, є проявом любові Божої до нас – виховним засобом, завдяки якому людина виявляється здатною усвідомити свою неміч, відчутти необхідність допомоги Божої, покаятися і переіменити своє життя. І не важливо, яким чином ці терпіння нас відвідують: через хворобу чи втрату близьких, чи в результаті нещасного випадку, чи через наклепи чаклунів.

Так виходить, що чаклуни і ворожки реально існують і можуть шкодити? А як же позбутися наврочень і чаклунства? По-перше, начисто про них забути. По-друге, усвідомити, що реальні лиха й терпіння, що відвідали нас – від гріховного життя і є дією благодаті Божої, що призиває до покаяння. По-третє, відгукнутися на цей заклик і ввійти в огорожу Христової Церкви, але не на рівні участі в „сеансах“ сповіді, а з щирим бажанням зцілитися від своїх гріхів, з наміром сприйняти всім серцем церковне віровчення і благочестя, з бажанням долучитися до бла-

годаті Таїнств Церковних, зцілювальної і відроджуючої до нового життя в Христі.

Так, зв'язок із сатанинськими силами у вигляді чаклунства, ворожіння і змов, цілительства існує з давніх часів і заперечувати його – все одно, що заперечувати наявність самого князя п'їтми – диявола. Варто твердо знати, що Церква Христова Православна не поділяє марновірства на гарні й погані, на білі й чорні, так само як не розділяє богопротивні сили на „добрі“ і „злі“. Ще в Старому Завіті Господь Бог через Мойсея вирік цілком визначену заборону на усі види марновірств (2М. 18; 9–14; 3М. 19, 31). Тому марновірство – це не щось необразливе для життя людини, а гріх проти першої заповіді – заповіді про істинне Богошанування. У релігійному відношенні марновірство – те саме що ідолопоклонство. Недарма язичництво завжди трималося і понині міцно тримається магічних прийомів. А крім того користується різного роду спекуляціями. Але ми повинні пам'ятати, що ні чаклун, ні сам сатана не справить на нас впливу без попущення Божого, яке завжди має цілком конкретну мету – зміцнення людини у вірі й усвідомлення людиною того, що тільки Бог – наш єдиний Заступник. Як же трапляється, що часом віруючі люди також схиляються до марновірств? Марновірство завжди підступне. Воно, подібно до змія-спокусника (1М.3), вселяє, що ми, люди, далеко ще не розуміємо і не знаємо всіх наших власних сил і можливостей. Часто в середовище віруючих проникають і поширюються усілякі марновірства, віра в прикмети, ворожіння, гадання на картах, різні єретичні представлення про таїнства й обряди. Подібні марновірства противні вченню Православної Церкви і служать розбещенню душ і угасанню віри, тому боротьба з ними аж до повного викоренення – священний обов'язок пастиря. Боротьба з народними марновірствами вимагає від священника великої досвідченості, розуму, моральної сили і, зрозуміло, тактовності й обережності. Бог премудрий і милосердний, диявол хитрий і підступний. Так, багато прикмет збуваються, гадання здійснюються. Але Господь попередив нас: „по вірі вашій так буде вам“. У що вірите, те і поведе вас по життєвому шляху, тим і будете керуватися в житті.

3. Спекуляція авторитетом Церкви і маскування під церковну символіку

І отут необхідно звернути увагу на тих, хто поширює подібні марновірства. Відсоток безграмотних бабусь у цій справі малий, в основному це усім відома армія чаклунів, магів, екстрасенсів, парапсихологів, цілительів, астрологів, ворожок, віщунів, лжемесій і лжепророків, гіпнотизерів і кодувальників та різного роду сектантів. Якими тільки „дивами“ не намагаються ці слуги п'їтми підкріпити свої повноваження! Зцілення за замовленням на очах у здивованої юрби, пророкування майбутнього, „вирішення“ сімейних конфліктів, любовних утруднень тощо. Ніякими методами не гребують для вселяння довіри! Є і неправда про нібито наявне благословення священників і навіть архієреїв. Тут і іконочки, і хрестики, і молитви. Та й самі цілители мають часом дуже церковний вигляд.

Часто ці люди посилають своїх жертв хреститися чи до сповіді і причастя. Це дуже тонкий крок, він спантеличує підозріливу і недовірливу людину. З одного боку, створюється ілюзія співробітництва чаклуна і Церкви, з іншого – нав'язується думка про те, що він у союзі з доб-

рими, світлими силами, а з третього – досягається таємна мета: нехтування й опоганення святині і вселяння магічного підходу до таїнств Церкви. Тобто, такого підходу, при якому люди вважають, що Бог зобов'язаний їм допомогти у відповідь на виконання ними деяких зовнішніх дій: поставити свічку, прочитати молитву, формально посповідатися, формально причаститися. Стежити за собою, намагатися виправитися, серйозно внутрішньо готуватися до Таїнств Церкви важко, тому простіше формально щось зробити і чекати від Бога дива. Багато хто хоче познайомитися зі старцями і прозорливцями, мріють потрапити до відчитуючих священників і все для того, щоб швидше, однією чи двома поїздками до таких людей позбутися від життєвих скорбот. Ми повинні пам'ятати, що такий шлях не приведе нас до бачення своїх гріхів, до покаяння і щирого спілкування з люблячим нас Богом.

4. Причини реалізації певних марновірних дій

Дуже часто крім видуманих і оповитих до напівміфічного стану історій, доводиться мати справу з реальними випадками зцілень чи реалізації певних магічних дій, справдженням передбачень, реальністю впливу ворожіння на людей. Страх перед можливими наслідками чіїхось магічних впливів закриває і затуманює людину, і людина стає більше боятися наврочень, наговорів, магічних заклинань, ніж Самого Бога і Його праведного гніву та справедливого покарання за гріхи. І це заставляє людей сліпо вірити всьому, що подається служителями т'їми. Ми вже згадували, що злі сили можуть реально впливати, але пастирю слід пояснити чому так відбувається і як цьому протистояти. Архімандрит Іоанн (Крест'янкін) говорить: „Щирої живої віри мало в нас, але зате ми гранично уражені марновірствами. Марновірства, „марно – “марна, даремна, помилкова віра. І чим тільки не замінюємо ми істинної віри! Віримо в якісь „щасливі“ дні і боїмося почати навіть добру справу в день „нещасливий“, анітрішки не задумуючись, що до іншого можемо не дожити.

І в храми ми приносимо ці ж марновірства і тримаємося за них міцніше, ніж за щире благочестя.

Ми віримо всяким прикметам і говоримо, що не вірити їм не можна, тому що вони виповнюють. А от преподобний Серафим Саровський відповідав у таких випадках: „А ти не вір – і не будуть виповнюватися!“.

Через віру, як відомо, ми віддаємо свою волю тому, кому довіряємо. Бог призиває нас підкорити нашу волю Його святій, спрямованій на наше благо, волі, тобто намагатися жити за Божими заповідями. Ці заповіді можна порівняти з порадою лікаря. Якщо лікар говорить, що при хворому шлунку необхідно утриматися від деякої їжі, то ніхто не вбачає в цьому обмеження нашої волі. Так само і Своїми заповідями Бог допомагає нам усвідомити те, що приносить шкоду нашій душі, тобто гріхи. Вірячи екстрасенсу, ми самі підкоряємо йому свою волю, у результаті ж утрачаємо нашу волю. Темні сили через цілителя одержують у такий спосіб доступ у душу жертви марновірства. Навіть Бог – Творець і Життєдавець не порушує свободи нашої волі. „Ось стою і стукаю“, – говорить Він і входить тільки у відкрите, чисте, віруюче серце.

Юрій ГОЛОВНИЧ, Андрій ШУМИЛО,

студенти 6 курсу

ДЖОРДАНО БРУНО

Біографія

Бруно Джордано (1548, Нола – 1600, Рим) – поет і один з найбільших філософів Відродження, що найяскравіше виразив і по-своєму підсумовував світобачення епохи ренесансного гуманізму. Вісско філософії Бруно є нова концепція космосу і природи, суттєво відмінна від середньовічної і не відноситься до язичницьких космологій. Разом з Телезіо і Патріцці, Бруно представляє пантеїстичну натурфілософію, основна ідея якої – саморушна матерія, що народжує з себе все різноманіття форм свого буття.

Ідейні витоки Бруно:

1) вчення Кузанського про збіг протилежностей в Бозі, що тлумачить Бруно пантеїстично – як збіг протилежностей Бога і природи;

2) Геліоцентризм Коперника, переосмислений в ідею безконечного космосу, в якому все вільно рухається відносно всього;

3) містико-магічний пантеїзм Парацельса з його уявленням про тотальну натхненність матерії.

За Бруно:

1) існує безконечний всесвіт з безконечними в ній світами, кожен з яких при однорідності їх початку якісно своєрідний;

2) всесвіт знаходиться в безконечному русі;

3) завжди поточний світ залишається одним і тим же, бо його основою і причиною являється вічно рівна собі субстанція. Останнім є Бог, який не “над світом”, але “найприсутнішим” в ньому. Весь світ дихає ним і тому одухотворений (гілозоїзм). Дух – БОГ; дихаюча матерія і разом складають “дихання” (життя), який в якості протиставлень є Космос – видима краса божественного життя. Абсолют Бруно не нерухомий, його життя внутрішньо динамічне і суперечливе. Духовна субстанція Бог є проста тотожність сили й ідеї, в середині якого живе безконечна можливість – матерія. Тотожність духу і матерії, як безмежності божественних думок, означає нескінченність і безначальність Творіння, здійснюється як завжди нове Життя. Таким чином, теїстична ідея створення Богом світу з нічого трансформується Бруно у концепцію вічнопороджуючого себе божественного космосу (або Бога, постійно оновлюючого своє “тіло”). У натхненному космосі Бруно немає місця небуттю, смерті, пеклу і раю, є лиш безкінечний перехід від однієї форми життя до іншої, не менш прекрасної.

На відміну від язичницького пантеїзму, що розчиняє богів у космосі, і середньовічного, який, навпаки, розчиняє світ у Бозі, пантеїзм Бруно носить антиномічний або діалектичний характер. Бог цілком перебуває в кожному моменті життя – як абсолютний максимум він тотожний абсолютному мінімуму, зміст якого розкривається поняттями точки, атома, монади. Духовна субстанція зосереджена у всякій математично гаданій точці всесвіту. У фізичному плані точка є атом – неділиме самостійне буття – ціле живе у всякому одиничному без порушення “суверенності” останнього.

Метафізично атом є монада:

1) одночасно окрема річ і “дзеркало”, в якому світить-ся весь всесвіт;

2) сила всякий раз нова, бо у Бога досить могутності, аби ніколи ніде не повторюватися.

Людська душа, включаючись в напружено-суперечливий ритм божественно-космічного життя, виконується “героїчним ентузіазмом”. Сенс натурфілософії – екстатичне богопізнання. Тим самим природознавство дістає у Бруно сакральний сенс. Творчість і особиста доля філософа відображають якісний здвиг у ставленні до природного світу, що стався в європейській культурі, в результаті якого позитивна наука почне виконувати функції релігії у структурі цінностей гуманістичної цивілізації.

Пантеїзм і антицерковна, їдка до злості письменницька діяльність спонукали ченця-домініканця покинути рясу після довгих блукань по Європі поза стінами інквізиції. Арештований за донос привітавшого його “для навчання” венеціанця Мочениго, Бруно протягом 8-річного ув’язнення не відрікся ні від однієї зі своїх ідей. На рішення суду відповів: “Ви з більшим страхом вимовляєте вирок, чим я його слухаю”. 17 лютого Бруно спалили живим, на вогні він відвернувся від розпяття, протягнуто до його губ.

Доля Бруно стала сприятливим ґрунтом для різноманітних філософських і літературних інтерпретацій. Бруно був плідним письменником з вельми оригінальним стилем. Основні твори створені в Лондоні – “Про початок, причину і єдність”, “Про нескінченність” всесвіту і світи”, і в Германії – “Про монаду, число і фігуру”, “Про потрійне, найменше і міру”.

Ігор ЛЕБЕДЬКО, студент 4 курсу

ТАЇНСТВО ВІНЧАННЯ

Таїнство вінчання - одне із найбільших таїнств церкви, але близько двох з п'яти усіх пар, що беруть церковний шлюб, роблять це тому, що так роблять усі, так хочуть батьки, зрештою, тому, що обряд сам по собі дуже урочистий і красивий. Не можна сказати, що таїнство в даному випадку не діє. Господь завжди вірний, виконує наші молитви і благословляє усі подружжя. Тут питання в тому, наскільки саме подружжя усвідомлює, що з ними відбулося. Адже в таїнстві вінчання Господь дією Святого Духа благословляє двох людей в одне-єдине ціле. Адже сказано в Святому писанні: «Залишить чоловік отця свого і матір і з'єднається зі своєю дружиною і будуть двоє єдиною плоттю».

Зовні вони залишаються різними людьми, але таємничим чином поєднуються в одне ціле. На жаль, коли немає усвідомлення цього, то досить часто ми спостерігаємо прикрий картину розлучення. Бо одна чи друга сторона не досить серйозно поставилася до шлюбу. Хоча більшість все-таки усвідомлюють, що після вінчання розпочинається нова сторінка в їхньому житті, освячена Всевишнім.

Є хибною думка про те, що в православній церкві є практика «розвінчування». Навіть коли людина дістала розлучення після першого шлюбу і знову створює сім'ю й звертається з проханням про вінчання, то церква не те що дозволяє вінчатися, вона констатує сумний факт, що людина, не втримавшись, вступає вже в другий шлюб. Єпископ через біль у серці благословляє таке подружжя. Благословіння владики потрібно брати і в тому разі, коли до шлюбу хочуть вступити хресні батьки з хрещениками (тобто, нанашка з філіною), а також між двома хресними батьками однієї дитини.

Для тих, хто бере другий шлюб, існує навіть окремий чин. І якщо перший чин, що зазвичай здійснюється над молодими людьми, що вперше одружуються, відбувається урочисто, з накладанням на голову вінців, то чин другошлюбності носить більш покайний характер. Йдеться про прохання до Бога: людина не втрималася, прости їй і збережи хоч так, як є.

Підготовка до таїнства повинна супроводжуватись порадами священника, бо не буває, щоб людина, яка приходить до церкви раз чи два на рік, свідомо приступила до таїнства вінчання. Церковне життя не приходить одномоментно, воно приходить з часом. Тільки з часом людина починає краще розуміти служби, зміст молитов, їх призначення та значення таїнств.

Якщо вже молодята вирішили побратися, вони можуть підійти порадитися до будь-якого священника. Але обов'язково перед таїнством вінчання потрібно посповідатися і причаститися Святих Христових Таїн. Зрештою, будь-яке таїнство у церкві базується на центральному таїнстві Євхаристії, тобто на Святому Причасті. Недарма в давнину таїнство вінчання поєднувалось з таїнством Причастя, літургією. Молодята сповідалися, причащалися і тут ще над ними здійснювалось таїнство вінчання.

Прийшовши до церкви, потрібно пред'явити свідоцтво про шлюб зареєстрованого у ВЗАГС і (відділ записів актів громадянського стану), тому реєстрація у ВЗАГС повинна бути здійснена раніше вінчання. Потрібно в

Церкву взяти з собою рушник (вишитий), на якому будуть стояти молодята. Обручки (персні) потрібно наперед віддати священникові, щоб він освятить їх покладенням на Престол. Бажано, щоб були нагрудні хрестики. Для молодої потрібна хустка, яка одягається після зняття вінців.

Ввійшовши в храм, майбутнє подружжя стає при вході в храм: наречений з правого боку, а наречена – з лівого і, в такому ж порядку стають дружби та дружки.

Хочеться закликати молодят, що йдуть до вінчання, щоб вони пам'ятали, що, зайшовши у храм, вони заходять додому і прийшли не для того, щоб відбутися якусь повинність, а для того, щоб помолитися за своє майбутнє, яке Господь благословить надалі. Їхнє подружнє життя має розпочатися саме зі щирої молитви. Не важливо, рівно покладуть рушник чи криво, так стали, не так повернулись. Головне, щоб вони щиро молились.

Існують окремі дні та проміжки часу, в яких Таїнство вінчання не звершується, а саме:

- протягом усіх чотирьох багатоденних постів;
- під час Сирної седмиці (масляниці);
- на світлому (Великодному) тиждні;
- від Різдва Христового (7 січня) до Хрещення (Богоявлення, 19 січня);
- напередодні дванадесятих свят;
- по вівторках, четвергах, і суботах протягом усього року;
- в дні одноденних постів: Усікновення голови Іоанна Хрестителя і Воздвиження Хреста Господнього.

*Підготував Богдан ВОЛОЩУК,
студент 3 курсу*

МОНАСТИР СВЯТОЇ КАТЕРИНИ

Монастир Святої Катерини, також Синайський монастир – один з найбільш давніх, безперечно діючих православних монастирів у світі. Заснований в IV столітті в центрі Синайського півострова біля підніжжя гори Синай (біблійна – Хорив). Оборонна будівля монастиря зведена за наказом імператора Юстиніана в VI столітті. Насельниками монастиря в основному є греки православного віросповідання.

Спочатку іменувався монастирем Преображення або монастирем Неопалимої Купини. З XI століття у зв'язку з поширенням шанування святої Катерини, мощі якої були знайдені синайськими ченцями в середині VI століття, монастир дістав нову назву – монастир Святої Катерини.

Заснування

Починаючи з III століття, ченці почали селитися великими групами навколо гори Хорив – біля Неопалимої купини, в оазисі Фаран (Ваді Фіран) та інших місцях південного Синаю.

Перші ченці в тій місцевості були головним чином пустельниками, що живуть поодинокі у печерах. Лише в святкові дні відлюдники збиралися біля Неопалимої купини для здійснення спільного Богослужіння. Чернецьке життя цього періоду описав у V столітті учень Іоанна Златоуста, колишній префект Константинополя – святий Ніл, чий праці досі вивчають священники, ченці й віруючі: «Одні куштували їжу тільки у недільні дні, інші – двічі на тиждень, інші – через дві доби... Кожної неділі всі вони з різних місць збиралися в одну церкву, цілувалися, причащалися Святих Таїн і розмовами про спасіння душі втішали і заохочували один одного до високих подвигів».

У період правління імператора Костянтина в 330 році ченці Синаю звернулися до його матері святої Єлени із проханням про будівництво біля Неопалимої купини маленької церкви, присвяченої Богоматері, а також вежі для притулку ченців на випадок набігів кочівників. Прохання ченців було задоволено, і прочани кінця IV століття повідомляли, що на Синаї вже була процвітаюча громада ченців, яка приваблювала віруючих з різних місць Візантійської імперії. У розповіді про святі місця Сходу, написаній наприкінці IV ст. знатною паломницею Сільвією, повідомляється і про чернечу громаду, що утворилася навколо Неопалимої купини.

Доба Юстиніана

Подальший поштовх до розвитку монастир дістав у VI столітті, коли імператор Юстиніан I наказав побудувати могутні фортечні стіни, які оточили попередні споруди святої Єлени, і церкву, що збереглася донині, а також направив на Синай солдатів для захисту ченців. Про будівництво доби Юстиніана свідчить його сучасник Прокопій Кесарійський.

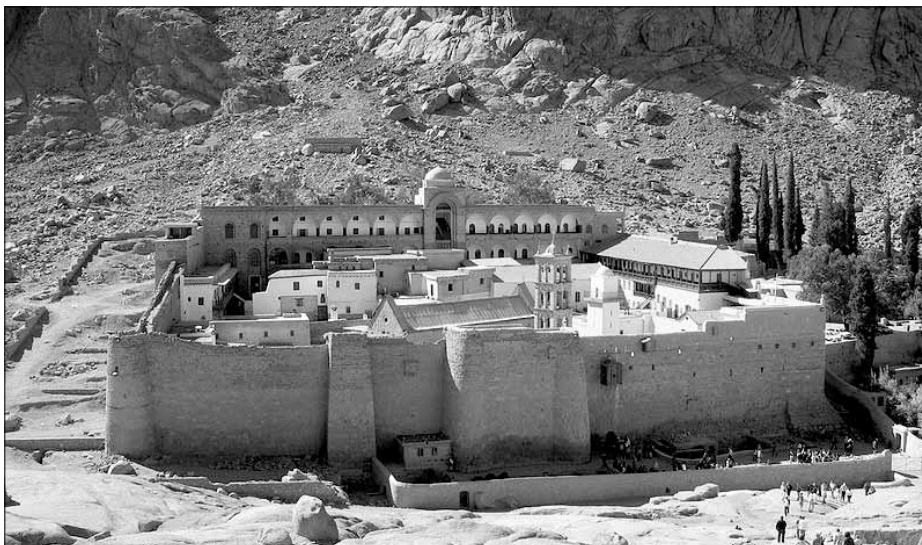
Над головною монастирською брамою зберігся напис: «З фундаменту споруджений цей священний монастир Синайської гори, де Бог говорив до Мойсея, смиренним царем ромеїв Юстиніаном на вічну згад-

ку про нього і його дружину Феодору. Закінчено після тридцятиого року царювання його. І поставлено в ньому ігумена на ім'я Дула в літо від Адама 6021, від Христа ж 527». Виходячи з цього напису, руський учений єпископ Порфирій (Успенський) датував закінчення будівництва монастиря 557 роком.

Згідно з «Хронікою» Євтихія Олександрійського, для захисту та обслуговування монастиря імператор переселив на Синай двісті сімей з Понта Анатолійського та Александрії. Нащадки цих переселенців утворили Синайське бедуїнське плем'я джабалія. Незважаючи на навернення в іслам, що відбулося в VII столітті, вони продовжують жити в околицях монастиря і займатися його обслуговуванням.

До кінця VII століття монастир належав Фаранській єпархії та очолювався ігуменом у сані архієпископа (про давність Синайської архієпископії свідчать матеріали Халкидонського Собору, де в «чині митрополій і архієпископського апостольського престолу Святого Града» на 24 місці згадується архієпископія «гори Синай»). У 681 році, коли єпископ Фаранський був позбавлений кафедри за монофелітство, єпископська кафедра була перенесена в монастир, і його ігумен став єпископом Фарану.

Трохи пізніше в його підпорядкування перейшла єпархія Райто. На початку VIII століття всі християни Синайського півострова перебували під юрисдикцією Синайського архієпископа.

Арабське і турецьке завоювання

Монастир в період арабського завоювання Синаю в 625 році направив делегацію до Медини, аби заручитися заступництвом пророка Мухаммеда. Копія отриманої ченцями охоронної грамоти – Фірман Мухаммеда (оригінал з 1517 року зберігається в Стамбулі, куди він був вилучений у монастиря султаном Селімом I Грізним), виставлена в монастирі, проголошує, що мусульмани будуть захищати монастир, а також звільняють його від сплати податків. Фірман був написаний на шкірі газелі куфічним письмом скріплений відбитком руки Мухаммеда.

Втім, незважаючи на одержані привілеї, кількість ченців почала скорочуватися і до початку IX століття їх залишилося всього 30. Із поширенням в Єгипті ісламу в монастирі з'являється мечеть, що збереглася донині.

У період хрестових походів з 1099 по 1270 роки у чернечому житті монастиря тривав період відродження. Синайський орден хрестоносців взяв на себе завдання охороняти паломників з Європи, що прямують до монастиря, кількість яких зростає. У цей період в монастирі з'являється католицька каплиця.

Після завоювання Єгипту Османською імперією у 1517 році турецька влада не скоротила права ченців, зберегла особливий статус архієпископа і не втручалася у внутрішні справи монастиря. Монастир вів велику культурну та просвітницьку діяльність. У XVIII столітті він відкрив духовну школу на острові Крит, де здобували освіту грецькі богослови того часу. Подвір'я монастиря були відкриті в Єгипті, Палестині, Туреччині, Румунії, Росії і навіть в Індії.

Сучасний етап

Монастир Святої Катерини є центром автономної Синайської православної церкви, яка, окрім цієї обителі, володіє тільки низкою монастирських подвір'їв: 3 в Єгипті і 14 поза Єгиптом – 9 в Греції, на Кіпрі 3, 1 в Лівані та 1 в Туреччині (Стамбул).

Ігуменом монастиря є архієпископ Синайський. Його висвячення з VII століття здійснює єрусалимський патріарх, під юрисдикцію якого монастир перейшов у 640 році, через що виникли після завоювання Єгипту мусульманами труднощі у спілкуванні з Константинопольським патріархатом (офіційно автономія від Константинопольського патріархату була одержана тільки в 1575 році і підтверджена в 1782 році).

Справами монастиря нині управляють загальні Збори ченців, які вирішують економічні, політичні та інші питання. Рішення Зборів виконуються Радою отців, у яку входять чотири особи: заступник і помічник архієпископа, монастирський ризничий, економ і бібліотекар.

Монастир, як і раніше, є традиційним місцем християнського паломництва. Щодня після годин віруючим відкривають доступ до мощей святої Катерини. На згадку про поклоніння мощам ченці дарують срібний перстень із зображенням серця зі словами грец. ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ (свята Катерина).

Будівлі монастиря

Базиліка Преображення

Головний храм монастиря (католікон) – тринавна базиліка, присвячена Преображенню Ісуса Христа. Його зведення відноситься до періоду правління імператора Юстиніана.

Вхід у нартекс прикрашають різні двері з ліванського кедр, виготовлені в період хрестових походів, а двері в головну наву базиліки відносяться до VI століття і є її ровесниками. Над вхідними дверима зберігся грецький напис: «Ось брама Господня, праведники увійдуть в неї» (Пс. 117: 20). У кожній з дванадцяти колон, увінчаних коринфськими капітелями, що поділяють нави базиліки, у спеціальних заглибленнях зберігаються мощі святих, закриті бронзовими пластинами, а на колонах поміщені мінейні ікони XII століття за числом місяців року. Уздовж колон встановлені два ряди дерев'яних різьблених стасидіїв. Колони з'єднані арками, вище яких розташовані вікна. У 1714 році в базиліці була викладена нова мармурова підлога. Стеля базиліки виконана з ліванського кедр і розписана у XVIII столітті зірками на синьому тлі.

Головною прикрасою базиліки є розташована у консі апсиди мозаїка Преображення Господнє, що знаходиться в дуже хорошому стані. Мозаїка виконана в першій половині VI століття придворними майстрами, присланими Юстиніаном для прикрашання монастиря.

Мозаїка Преображення Господнє була очищена від забруднень і кіптяви американськими реставраторами в 1958–1965 роках. Від огляду з центральної нави мозаїку закриває дерев'яний різьблений іконостас XVII століття, але з бічних нав на рівні вітваря мозаїка доступна для огляду.

У вітварі базиліки в мармуровій раці зберігаються два срібні ковчезки з мощами святої Катерини (голова та десниця). Ще одна частина мощей (палець) знаходиться в мощевіку ікони великомучениці Катерини в лівій наві базиліки і завжди відкрита для поклоніння віруючих.

Каплиця Неопалимої Купини

За вітварною частиною базиліки Преображення знаходиться каплиця Неопалимої Купини, побудована на тому місці, де, згідно з біблійним оповіданням, Бог розмовляв з Мойсеєм (2М.2 :2-5). Виконуючи біблійну вказівку, кожен, хто входить сюди, має знімати взуття. Каплиця є однією з найдавніших монастирських будівель, її згадає в кінці IV століття паломниця Сільвія у своїй розповіді про святі місця Сходу.

Каплиця присвячена Благовіщенню і прикрашена іконами, присвяченими цьому святу. У апсиді каплиці збереглося мозаїчне зображення хреста X століття. Та-

кож є ікона Богородиці з немовлям Ісусом на руках, що сидить у центрі Неопалимої Купини.

Каплиця має престол, розташований не як завжди над мощами святих, а над корінням Купини. Для цієї мети куц був пересаджений в декількох метрах від каплиці, де й росте далі. У каплиці немає іконостасу, який приховує вітвар від віруючих, і паломники можуть бачити під престолом місце, де росла Купина. Воно позначено отвором у мармуровій плиті, закритій срібним щитом з карбованими зображеннями палаючого куца, Преображення, Розп'яття, євангелістів, святої Катерини і самого Синайського монастиря. На плиті зберігся грецький напис XIII століття: «Пом'яни, Господи, раба Твого, смиренного Гавриїла Оріпсая, архієпископа святої гори Синай у Святій Купині». Літургія у каплиці відбувається щосуботи.

Інші будівлі

Колодязь Мойсея – розташований на північ від базиліки Преображення і вважається тим колодязем, біля якого, згідно з Біблією, Мойсей зустрів сім дочок Мідянського священника Іофора (2М.2 :15-17). Колодязь і нині постачає монастир водою.

У монастирі численні **каплиці**: Святого Духа, Успіння Пресвятої Богородиці, Іоанна Богослова, Георгія Побідоносця, святого Антонія, святого Стефана, Іоанна Предтечі, п'яти севастійських мучеників, десяти критських мучеників, святих Сергія і Вакха, святих апостолів і пророка Мойсея. Ці каплиці знаходяться всередині монастирських стін, а дев'ять із них з'єднуються з архітектурним комплексом базиліки Преображення. Дві каплиці знаходяться в покоях архієпископа Синай: верхня на честь Успіння Богородиці і нижня, присвячена Богоматері – Живоносного джерела (знаходиться в стародавній вежі, побудованій в 330 році імператрицею Єленою, каплицю прикрашають ікони XII–XIII століть, серед яких виділяються царські ворота, декоровані золотими колами, і шанований образ Богородиці «Живоносне джерело», що приписується критському майстру Ангелосу).

Трапезна – побудована в XI столітті після того, як приміщення більш давньої трапезної було перетворено на мечеть. У 2005 році приміщення трапезної було відреставровано і досі використовується за призначенням. Стіни трапезної прикрашають фрески зі сценами жертвоприношення Авраама (1577 рік); Іллі в пустелі, якого п'є ворон, і сценою Другого пришествя Ісуса Христа (1573 рік). У трапезній знаходиться великий дерев'яний стіл, надісланий в дарунок монастирю в XIV столітті з острова Закінф. Стіл прикрашений різьбленням із зображенням ангелів і квітів у стилі рококо.

Сад – розташований на північний захід від монастирських стін та з'єднується з монастирем древнім підземним ходом і використовується донині. На одній із терас ростуть яблуні, груші, гранати, абрикоси, сливи, айва, шовковиця, мигдаль, вишні. Інша тераса, відведена під оливковий сад, забезпечує монастир оливковою олією. В саду також вирощують овочі для монастирського столу. На початку XX століття монастирський сад вважався одним з краших в Єгипті.

Оссуарій і цвинтар – розташовані поза монастирськими стінами, поряд із садом. На кладовищі є каплиця святого Трифона і сім могил, які використовуються неодноразово. По закінченні певного часу кістки виймають з могили і поміщають в оссуарій, розташований на нижньому ярусі церкви Успіння Пресвятої Богородиці. Єдиним повним скелетом в оссуарії є мощі пустельника Стефана, що жив в VI столітті і згадується в «Лествиці» преподобного Іоанна Лествичника. Мощі Стефана, одягнені в чернечий одяг, спочивають у скляному кіюті. Останки інших ченців розділені на дві частини: біля північної стіни складені їх черепи, а в центральній частині оссуарія зібрані їх кістки. В окремих нішах зберігаються кістки синайських архієпископів.

Підготували

Маргарита КОТОВА, студентка 2 курсу
та Ілля КАНАКІН, студент 3 курсу

СВЯТИТЕЛЬ МИКОЛАЙ ЧУДОТВОРЕЦЬ

З-поміж великих святих угодників Божих святий Миколай Чудотворець користується особливою любов'ю нашого народу. Чудотворця знають і шанують Схід і Захід, усі християни і навіть магометани.

Усе життя св. Миколая – це нескінченні благодіяння і дива, подані стражденному людству. Свята Церква прославляє Миколая Чудотворця як мудрого правителя, швидкого помічника всім, хто опинився в біді та скорботах. Він рятував потоплюючих, визволяв полонених, відводив смертну кару від невинних, зціляв багатьох людей: повертав зір, виправляв кульгавість, давав мову німих. Виводив багатьох з бідності й злиднів, подавав їжу голодним, був помічником нужденним і добрим заступником. Він швидко з'являється скрізь, де потрібна його допомога. І нині він приходиться до тих, хто потребує його допомоги і заступництва. Див його не злічити. Усе життя Чудотворця було позначено любов'ю до ближнього. Навіть смерть не перервала його благодатних справ, його дива звершуються повсякчас.

Народився св. Миколай у 257 році після Різдва Христового в Малій Азії, у місті Патарі, у родині Феофана і Нонни, людей шляхетних і заможних, які вирізнялися добропорядністю й милосердям до бідних. Довго його батьки не мали дітей, та як нагороду за їх благочестя Господь подарував їм сина. Народився святий Миколай у важкий час, коли в усій Римській імперії переслідували і вбивали християн.

Від самого народження св. Миколай був навчений з неба постуванню, якого дотримувався до смерті. Досягши юнацького віку, він береться за книжне навчання, вивчає Святе Письмо. Маючи природні здібності, він, сповнений благодаттю Святого Духа, вивчив Святе Письмо, як і потрібно було доброму пастиреві Христового стада. Юнак був стриманим, схильним до самотнього життя, не віддавався марнотам, любив відвідувати храми Божі.

Спостерігаючи його богоугодне життя, рідний дядько, єпископ татарський Микола, висвятив племянника в сан пресвітера. Під час паломництва по святих місцях за дорученням дядька-єпископа св. Миколай дбайливо управляє єпархією. У цей час він втрачає своїх батьків. Одержавши після них великий спадок, він віддає його на справи благодійні і милосердні, звершивши при цьому багато подвигів.

Якось св. Миколай вирішив поклонитися місцям, освяченим і позначеним дивами Ісуса Христа. Відвідавши

Єрусалим, Чудотворець вирішив не повертатися додому, а піти у пустелю і присвятити себе служінню Божому постом, неспанням і молитвою. Та Бог таємним одкровенням утримав св. Миколая від такого наміру і звелів повернутися на батьківщину до людей, аби в ньому прославилося ім'я Господнє. Зрозумівши свою місію, св. Миколай прибуває до Мір, головного міста Лікії, де його ніхто не знав. Після смерті мірського архієпископа з волі Божої св. Миколая возвели в сан єпископа. Але перед цією подією Миколай мав чудесне видіння: вночі йому явився Спаситель і вручив святе Євангеліє, оздоблене золотом і коштовним камінням, а Божа Мати поклала на

нього єпископський омофор. Св. Миколай для пастви був прикладом християнського життя, двері його дому були відчинені для всіх.

У час гоніння на християн св. Миколай сміливо силою слова зміцнював у Лікії віру Христову, за що разом з іншими християнами був кинутий до в'язниці, де за віру терпів голод, спрагу, образи, знущання і страх смерті. Та Миколай словом і власним прикладом підбадьорював і зміцнював віру тих, хто був поруч із ним.

Св. Миколай був учасником Першого Вселенського Собору в травні 325 року. На запрошення імператора Костянтина у віфінському місті Нікеї зібралося 318 єпископів, аби полагати церковні справи.

У роботі Собору св. Миколай показав себе полум'яним ревнителем чистоти віри, виступивши проти єресі – арианства.

У подвигах любові до Бога і ближніх проходило усе життя архієпископа мірлікійського, який перейшов у вічність 6 грудня 342 року. Його святе тіло з честю поховали в соборній мірлікійській церкві, від нього йшли пахощі й цілюще миро.

Свята Церква згадує у дев'ятий день травня перенесення мощей святителя з Мір Лікійських у місто Барі (Італія). Спочатку чесні мощі св. Миколая були покладені в церкві св. Іоанна Предтечі. Відчувши чудодійну цілющу силу святих мощей, вдячні жителі міста Барі спорудили в ім'я святителя Миколая розкішний мурований храм, в якому поставили срібну, позолочену раку.

На третій рік після перенесення мощей до Барі Собором архієреїв і священників їх урочисто поклали під престолом у вітварі новозбудованого храму, де вони почитують і досі.

Євгеній ШЕПІТЬКО, студент 1 курсу

ПРЕПОДОБНИЙ ІОВ УГОЛЬСЬКИЙ

Велика благодать і великий дар Божий тому народу і тій землі, на якій спочивають святі моці наших праведних отців. Один з таких подвижників Закарпаття був преподобний Іов Угольський. За його святі молитви й труди і дарував Господь збереження святої православної віри у нашій чудовій краї. Закарпаття завжди славилось непохитністю в питаннях віри і духовності, багато віків нам намагалися насадити католицизм і відмовитися від віри, дарованої нам рівноапостольними Кирилом і Мефодієм, а то і взагалі відмовитися від Бога. Тут Господь і являв своїх обраних, яких у народі називали Божи-ми людьми.

Преподобний Іов Угольський (в миру Іван) народився 18 травня 1902 року у селі Іза. Воно і понині славиться великою кількістю священнослужителів, що вийшли з нього. В сім'ї преподобного було п'ять братів і три сестри, хоча на той час це було не так і багато, та ця родина була особлива тим, що два брати прийняли чернецтво.

Найбільшою радістю для маленького Іванка було відвідування храму під час богослужіння. Одного разу в село Іза в 1912 році прибув праведний Алексій Карпаторуський. Ця зустріч назавжди залишилася в серці Іванка. Тоді він і зрозумів, що нема на землі більшого щастя, ніж служити Богу і прийняти ангельський образ – чернецтво.

У монастирі послушник Іоан відрізнявся сердечністю і простотою. Він жив сумирно і працелюбно, у всьому подавав приклад іншим. Невдовзі він прийняв чернечий постриг з нареченням імені Іов. Його одразу поставили уставником на скиту. Кожен день богослужіння переносив його душу в рай. У 1939 році до влади прийшли мадяри-фашисти. Цю владу отець Іов не підтримував, так як вона була ворожою до православ'я. У той час багато простих людей і духовенства, серед яких був і святий, вирішили йти до своїх російських братів. В Росії їх, на жаль, стрічали не браття, а НКВД. Спіймали і преподобного. Як свідчить сам старець, усього за сім хвилин його засудили до 15 років – за шпіонаж, 5 років – за релігійність і ще 5 років вигнання. Усього 25 років. Умови, в яких працювали каторжники, були настільки нестерпними, що преподобний Іов під кінець мав вагу 45 кілограмів, незважаючи на високий зріст. Непосильна праця на шахті і крижані вітри могли забрати життя кожного дня, та Господь не залишив святого без Своєї милості і благодаті. Як пише преподобний, смерть від морозу для декого була найкращим позбавленням від страждань.

Отець Іов постійно посміхався, був дуже привітним, високим на зріст і струнким. Обличчя і весь його вигляд були повні шляхетності. Прожиті роки лише додавали краси ченцю. Ще за життя про нього ходило безліч ле-

генд, але ще більше їх виникло після його смерті. Помер він від сильної простуди і виснаження сил, так як за півтора року до цього переніс обширний інсульт.

Упокоївся преподобний 28 червня – 31 липня і на третій день був похований. Під час звершення похорону в церкві літав білосніжний птах і три рази сідав на плече святого. На похороні були присутні 130 священників та ченців і це лише в ризах.

Відомі випадки зцілення на його могилі. Так, одного разу привезли жінку, що не могла ходити. Після молитви біля гробу святого додому повернулася своїми ногами.

Зараз моці преподобного знаходяться у монастирі села Мала Уголька. Господь прославив свого святого і творить через нього Свої дива, та зцілення від хвороб. Зараз вони є одна з найбільших святинь Закарпаття, безліч людей приходять до нього по допомогу. І головне – вони дістають її.

Іван ДОВЖАНИН, студент 2 курсу

МОДА – ЗАПОРУКА «УСПІХУ І КРАСИ»

Напевне, багато хто, прочитавши назву цієї статті, подумав: «Тут буде говоритися про те, що модно вдягатися – гріх (причому смертний)», що, прочитавши це слово задом наперед, ми дістаємо так званий істинний зміст – адом, і взагалі... Та мушу вас розчарувати: основна думка цієї статті полягає зовсім не в цьому. Щоправда, пропагувати і особливо одобрювати «пані моду» теж не будемо. Треба, щоб людина замислилась над модою, а точніше, яку роль вона відіграє у житті кожного з нас.

Мода існує на все, не лише на одяг, а й на мистецтво, літературу, музику, стиль життя, мораль, манери поведінки, одним словом, на все те, що пов'язано з людиною чи має на неї вплив. Та негативне в цьому те, що вона нав'язує тобі – індивіду, уявлення про самого себе. Ця «пані в капелюшку» практично не залишає місця для особистості як такої. Оскільки ми постійно стоїмо перед вибором, то наведемо досить простий приклад, який з нами трапляється кожного дня: припустимо, тобі подобається якась кофтина із твого гардеробу і ти знаєш, що ця річ тобі пасує, але вона не є так званим «останнім писком моди» і ти згадуєш про кофтину, яку недавно тобі подарували, і яка, звісно, відповідає теперішнім стандартам моди (за якими ти навіть не розумієш, чи подобається кофтина тобі взагалі). Варто сказати, що твої батьки «в захваті» від твоєї новинки, а бабуся взагалі протяжно зітхає і промовляє: «Та за моєї молодості...». Дивлячись на цю річ, ти уявляєш, як тебе зустрінуть друзі, в якому захваті вони будуть від твого вигляду і кажуть, щось на зразок: «... яка прикольна кофтина». Звичайно, тобі це сподобається, оскільки зусилля потрачені не марно – на тебе звернули увагу, вірніше не на тебе, а на твою кофтину, та

в цьому нічого страшного ти не бачиш, головне – помітили..., і ти вже не просто дівчина, ти – модель з глянцевої обкладинки... А тепер питання: яку з двох кофтин ти одягнеш – першу, яка тобі пасує, але не зовсім відповідає моді, чи нову, яка є дуже сучасною? Відповідь проситься сама, і друга кофтинка вже надіта.

Та діло зовсім не в одязі, а в тому, що людині нав'язують спотворене поняття про красу, і кінець кінцем може виявитися, що саме слово «краса» втратило свій зміст. Оптинські старці ще до революції передбачали час крайнього змішання понять і радили прививати молоді смак до хорошої музики, живопису, літератури для того, щоб хороший смак став протиотрутою майбутній розпусті і вульгарності. Мільярди людей навчилися читати, та не навчилися вибирати, що читати. Якою б страшною не була неосвіченість, та теперішня освіченість, при відсутності хорошого смаку і віри, – ще страшніше. Ми стаємо підвласними комусь, кому немає діла до моралі, здоров'я, дівочої чистоти та людської душі. Святитель Миколай Сербський, говорячи про тих, хто створює моду, каже: «При своєму торговому ремеслі вони думають про культуру і просвітництво не більше, ніж жаба про зірки»... Та все це не означає, що необхідно впасти в іншу крайність – всім своїм виглядом «кричати» про те, що мода на тебе не впливає. Просто у всьому потрібно знаходити «золоту серединку», і пам'ятати, що міра – найшляхетніше, як казали древні єгиптяни.

«Думаючими людьми важче маніпулювати, знаючого – важче обманути». Тож будьте мудрими, цінуйте красу, підкреслюйте своє неповторне «Я», звісно ж, не егоїстичне, і просто будьте самими собою, не даючи комусь, хто любить вас як «жаба – зірки», маніпулювати собою!

Олена БОНДАР, студентка 4 курсу

КИЄВО-ПЕЧЕРСЬКА ЛАВРА

Уважно вчитуючись в історію Давньої Русі, просто переконатися в тому, що деколи найнепомітніші дати ставали по-справжньому важливими для духовного і культурного життя нашої Вітчизни. З невеликої печери, викопаної священиком Петропавлівської церкви села Берестове, Іларіоном, Промислом Божим суджено було перетворитись у великий печерний монастир, який став не тільки колискою руського чернецтва, а й скарбницею православної культури і мистецтва, невичерпним джерелом святості і знань, розсадником віри і благочестя.

Початок існування монастиря пов'язано з особистістю Антонія (983р.) Печерського, який з малих своїх літ намагався бути подвижником. Чернечий постриг він прийняв на святій горі Афон, взявши ім'я Антоній на честь Антонія Єгипетського – родоначальника східного чернецтва. З благословіння свого ігумена він повернувся на Русь, щоб потім стати батьком всього руського чернецтва. Багато подорожуючи по монастирях рідної землі, без бажання ні в одному з них залишитись, Антоній відправився у південні окраїни Києва. Ці поселення були князівською резиденцією з храмом святих апостолів, де служив священик Іларіон, знаменитий автор «Слова про закон благодаті». «Повість минулих літ» ні з ким іншим, як з ним, пов'язує історію Києво-Печерського монастиря. Іларіон, приходячи на київський схил, де заздалегідь викопав печеру, читав там часи і молився Богу таємно. Після возведення Іларіона в 1051 р. на кафедру, самотню печеру заселив Святий Антоній і почав подвижницьке життя, перебуваючи завжди в молитві і суворому пості, вживаючи сухий хліб і воду, і то через день.

Праця і подвиги преподобного не могли залишатися непоміченими для мирських людей. Жителі міста, дізнавшись про подвижника, приходили до нього спочатку з цікавості, а потім – з поваги до його богоугодного життя. Багато хто просив благословення жити з ним у печері і молитися Богові. Поступово навколо Антонія зібралось 12 ченців, були викопані підземна церква і келії, які становлять частину нинішніх Дальніх печер. Антоній не хотів прийняти сан священика і носити звання ігумена. Тому ігуменом він назначив боярського сина Варлаама, а сам переселився на другий схил гори, викопавши собі там печеру, і усамітнівся. Але і тут преподобного почали оточувати ченці, які хотіли провести життя у молитві з Богом. Так утворилися два підземні комплекси монастирів: Ближні і Дальні печери.

XI і XII століття були золотими для Києво-Печерської Лаври. У цей період монастир став центром духовної культури нашого народу. З'являється перший медичний центр на Русі, зароджується літописання. Все це

стало можливим завдяки роботі преподобного Агапіта, «лікаря безплатного», Нікона, ігумена печерського (1078–1088р.), автора першого Київського літописного зібрання, стараннями великого Нестора Літописця, автора чудової «Повісті минулих літ», а також великим молитвам преподобних отців печерських.

Після Переяславської Ради і входження Київської митрополії у склад Руської Православної Церкви Києво-Печерський монастир дістає звання «Лаври» (1688р.). Згідно з грамотою Московського патріарха Іоакима, він визнається головним між усіма руськими монастирями.

Між XIX і XX століттями Києво-Печерська Лавра набула свого найбільшого духовно-культурного і адміністративно-господарського розвитку. Створилась так звана чернеча «держава», яка мала у своєму розпорядженні всі необхідні умови для повноцінного і автономного існування. Крім господарства, ченці займалися ще й навчанням. Так, у 1860 році відкрили двокласне училище для дітей, яке згодом було назване церковно-приходською школою, яку вважали на той час одною з кращих у Києві. Лавра завжди жертвувала кошти на різні учбові заклади. Не можна не згадати, що в Києво-Печерській Лаврі під час війни 1914–1917 років був створений військовий шпиталь на 130 ліжок.

Стан Лаври змінився у 20-х роках минулого століття. В січні 1918 року почалась громадянська війна – найважчий етап в історії Лаври. Одною з найстрашніших сторінок Лаври є 1941 рік, коли розгромили Успенський собор. Нині важко встановити, хто справжній винуватець у знищенні собору на Київських горах, – радянська влада чи гітлерівські окупанти.

Нині життя в Лаврі набагато краще, ніж у 1941–1945 роках. Вона володіє нижньою частиною Києво-Печерського заповідника розміром у 5,5 гектара, відкрито Академію і Семінарію (28 вересня 1819 року), організовані численні екскурсії по печерах і території Лаври.

Андрій БІЛОУС, студент 1 курсу

БІБЛІОТЕКА

До цього збірника увійшли частини з Всеношної та Божественна літургія Святого Отця нашого Іоанна Златоустого.

Автор висловлює щиру подяку протоієрею Віктору (Сватулі) за цінні поради у роботі над творами цього збірника.

Від першої особи. Офіційні представники Української Православної Церкви відповідають на запитання користувачів Інтернету. – К.: Видавничий відділ УПЦ, 2009р.

Брак часу, великі відстані, повсякденна зайнятість ускладнюють наше спілкування з правлячими архієреями, головами Синодальних відділів, ректорами духовних шкіл. Але за допомогою новітніх технологій офіційний сайт Української Православної Церкви дає таку можливість віруючим з усіх куточків України та з-за кордону, організовуючи бесіди зі священноначаллям і керівниками церковних структур у режимі он-лайн. Відтепер тексти веб-конференцій будуть доступними і для тих, хто не користується Інтернетом, адже вийшли друком окремою збіркою.

У книзі зібрано текстові версії веб-конференцій, які відбулися на офіційному сайті Української Православної Церкви (www.orthodox.org.ua). Це не тема-

тичні інтерв'ю, а жива розмова священнослужителів та офіційних спікерів УПЦ з користувачами Інтернету.

Молитвеннику Живоначної Трійці. Свято-Успенський Псково-Печерський монастир, 2009р.

Видавництво Стрітенського монастиря, Москва 2008 р.

Книга містить 3 роздлі, які в свою чергу мають багато підрозділів.

I-й розділ – Історичний. Описується раннє християнство, епоха Вселенських Соборів, Хрещення словянських народів.

II-й розділ – Канонічний устрій. В цьому розділі йде мова про канонічну структуру світового православ'я.

III-й розділ – Віровчення. Викладаються джерела православного віровчення, вчення про Бога, Ісуса Христа, Церкву.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Повідомляємо, що під логотипом Академічного листка УБА за 2009 рік №9 (листопад-грудень) невідомими, без дозволу і відома редакції, було замінено 1-й розворот і таким чином, на сторінці 16 було розміщено (підмінено) статтю під назвою "Ікона Божої Матері - покровительки Закарпаття" (за нібито підписом Анісії Михайленко). Цей матеріал до друку не благословлявся і офіційно з друку в Академії не виходив.

У зв'язку з вищенаведеним повідомляємо, що дійсним Академічним листком УБА за 2009 рік №9 (листопад-грудень) є той, на 16-й сторінці якого надруковано підбірку колядок "Колядки на Різдво Христове".

Редакція

Кирило-Мефодіївський листок
№ 10, Грудень-Січень 2009-2010 рр.
Шеф-редактор:
професор, протоієрей **Віктор БЕДЬ**
Редактор: **Андрій ШУМИЛО**
Художньо-технічна редакція:
Альона ПОПОВИЧ, Кирило БЕДЬ

Випуск здійснено
в інформаційно-видавничому центрі
Ужгородської Української
Богословської Академії
імені святих Кирила і Мефодія
88000, м.Ужгород, пл. Театральна, 5-7,
e-mail: aaу_2006@ukr.net;
тираж 1000 прим.